

Publicerad 2020-05-17 22:56 av DominiQueen

En skrivövning via SkrivsSidans skrivgrupp på Facebook. Gestaltning om Plantering. Fri genre med humor.

HÅR ~ I krig & kärlek - SciFi

#FRITT #TEMA #PLANTERING #HÅR #HUMOR

#SciFi #Science_Fiction

HÅR

I KRIG & KÄRLEK

Det var ganska många som kriget tog.

Det var väääldigt många som kärleken tog. Samlaget, där många liv bokstavligen gick till spillo.

Nå, inte vill livet och hoppet ge vika! Intresset var gigantiskt. Alla som hade anmält sig skulle få sin reinkarnation, men med brist på fantasi inrymde inte livskontrakten något större expansionsutrymme. Alla får vi ju skörda vad vi sått. Hur vi tänkt och hur intensivt vi bär och kultiveras detta till själva:

Manifesterlandet. I önskan om återfödelse vibrerade visioner om jorden vid Vintergatan och boning i tvåbenta kroppar (ja just sådana som vi är stationerade i, just nu, om Du tillhör den läsekrets som ögnar dessa rader genom fysiska ögon).

Normalt sätt då vi återföds till jorden, har vi efter att ha chillat runt i kosmos, ett utvecklingssamtal med kultgänget och så drar vi tillsammans upp riktlinjerna. Eller nåt sånt. Detaljer! (himlar med ögonen).

Nu var det lite för mycket. Lite för många döingar på en gång. Yopp, det har gått inflation i att dö. Platsbrist. Det finns inte kroppar nog. Planeten börjar bli tung. (Varför envisas just alla att bo på Tellus? På samma gång? Brist på fantasi!)

Historier finns många, som Simson och legender om indianer som förvissat menar: att en mans styrka sitter i håret. Antydningar som att ”det hänger på håret”, ”en hårsman från döden” och andra sublima budskap reflekterar glimtar från Akasha. Hår! Lockar. Slingor. Oräkneliga hårstrån. Testar. Frisyrier. Kulörer. Lyster. Vildvuxna hårsvall. Förföriska uppsättningar. Rakade skallar med restarbetsförmåga. Trimmade kuvade viljor underhjälmor..

Arméer av adrenalinstinna krigare. Stora sällskap av vällustingar, kråmande Quinnor, ståndaktiga män och koketterande mellandetingar - alla frustande i kåtrus, varvat med äkta älskog i grandios Je t’aime-style. Sista präglingen, det var spermien som dog en ärofull död, dock som förloraren in medias res. Så nära.. Och de förlorade äggen. Missfallen.

Uppslukandet i Universums svarta hål, upplösningen, nedbrytningen till noll innan uppvaket och

återställandet. Omkodningen, allt enligt avtal. Och så till cykel och sans. Transformation aktiverad.

Visum. Återbruk. Access.

Alla dessa viljor planterades i en ymnig svål. Till kött. Förkroppsligandet. Inkarnationen var ett faktum. Metamorfosens gilla gång. Fontanellens nakna landningsbana blev snabbt beväxt med dessa återkommande. Transportsträckan blev här osedvanligt kort, resmålet räckte ingalunda till en fullvärdig värdkropp. Först fjun. Växtkraft som designades av löften och längtan. Det var på hår och det var inflation på betingelser. Att vara ett hårstrå, är också en anseende existens. Detta är bakgrunden. I det stora bor det lilla, sägs det. …

Jag är, en liten bland andra små. Försöker förstå, min egna existens, och än mer andras.

Jag är full av huvudbry, ibland känns huvudet baktungt. Så många viljor. Det knullas och krigas på min svål. Det spänner i nacken. Jag har hår, mycket hår. Visst, jag har bett om att få vara med att rädda världen, men inte detta. Inte på detta sätt. Jag bär bokstavligen ett ansvar och jag har försökt med vita fredsrosetter för att lägga band på trasslet. Det diskuteras över mitt huvud. Själv sjunger jag för att överrösta sorlet ibland. Glada sånger som motvikt. Jag kröker själv aldrig ett hår, och ser jag ett hårstrå lossna i vasken håller jag en värdig avskedsharmoni. Lämnar ett gott ord på vägen. Alla har ett värde. Jag vet ju inte vem jag har framför mig. Egentligen.

Jag vägrar att klippa till, är vapenvägrare. I denna kropp är jag just nu en Quinna. Att borsta mig är ett tungt ansvar. Ödesmättat. ”Gå och kamma Dig” sa en kvinna av ordning, förebrående till mig, fnysandes åt mitt lockiga, vilda flammande hår, utan att förstå vilket tilltag det är, kamningen, och hur det påverkar så många fler än mig. Indirekt. Eller om jag ska vara ärlig: Direkt. Min frisyra – kanske andras tsunami.

Fast mest är jag vacker (enligt andra) och oövervinnelig (enligt mig själv). Mitt hår är vad många hoppats på. Jag är som ett kinderägg, men lite mer, så många önskningar i en. Min man klagar på att han sticker sig på allt mitt ostyrbara hår, hårda hårstrån, men han tycker det är vackert.

Han är nog lite kluven.

Victoria © DominiQue

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren DominiQueen med Poeter.se id #52150 innehar upphovsrätten